

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 618/2568

พนักงานอัยการจังหวัดบุรีรัมย์โจทก์ บริษัท อ. กับพวกโจทก์ร่วม นาย ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 108, ป.วิ.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 44/1, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 272, ป.อ. มาตรา 273, ป.อ. มาตรา 275, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 4, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 110, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 115, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 4, ป.วิ.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องว่า บริษัท อ. ผู้เสียหายที่ 1 เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า บริษัทดังกล่าวจึงเป็นผู้เสียหายในความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้า และความผิดฐานจำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายดังกล่าว ตาม พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 108 และมาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 บริษัท ค. โจทก์ร่วมที่ 1 เป็นคนละนิติบุคคลกันและเป็นเพียงตัวแทนจำหน่ายสินค้าของผู้เสียหายที่ 1 โจทก์ร่วมที่ 1 จึงไม่ใช่ผู้เสียหาย ไม่มีสิทธิร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 2 (4), 4, 5, 6, 30 และไม่มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เนื่องจากผู้ยื่นคำร้องดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียหายในความผิดอาญาที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้อง ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 44/1

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 91, 272, 273 และ 275 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 4, 108, 110 และ 115 ทรัพย์สินทางปัญญาของกลาง จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณาบริษัท อ. และบริษัท ค. ผู้เสียหายที่ 2 ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางอนุญาต โจทก์ร่วมที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 300,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 3 ต่อปี นับแต่วันที่พบการกระทำความผิดไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมที่ 1 และโจทก์ร่วมที่ 2 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 3 ต่อปี นับแต่วันที่พบการกระทำความผิดไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมที่ 2 จำเลยให้การในคดีส่วนแบ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 จำคุก 1 เดือน และปรับ 10,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ทรัพย์สินของกลาง และให้จำเลยชำระเงิน 56,400 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 3 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 ตุลาคม 2562 เป็นต้นไปจนกว่าจะ

ชำระเสร็จแก่โจทก์รวมทั้งสอง ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์?คดี
ชำนาญพิเศษพิพากษากลับให้ยกฟ้อง และให้ยกคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์
รวมทั้งสอง ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแบ่งทั้งสองศาลให้เป็นพับ โจทก์รวมทั้งสองฎีกา ศาลฎีกา
แผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในเบื้องต้น
รับฟังได้ว่า บริษัท อ. เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า จดทะเบียนใช้กับสินค้าจำพวก 12
รายการสินค้า โซ่สำหรับรถจักรยาน โซ่สำหรับรถจักรยานยนต์ โซ่สำหรับใช้ถ่ายทอดกำลัง
เครื่องยนต์สำหรับยานพาหนะ ตามหนังสือรับรองการจดทะเบียนและทะเบียนเครื่องหมายการค้า
เลขที่ ค 95981 จำเลยเป็นเจ้าของร้าน ก. จำหน่ายสินค้าอะไหล่แต่งรถจักรยานยนต์ทั้งขายปลีก
และขายส่งทั่วประเทศ เมื่อวันที่ 17 ตุลาคม 2562 โจทก์รวมทั้ง 2 โดยนายกษิเดช ผู้รับมอบอำนาจ
ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลย พร้อมมอบโซ่สกรูจักรยานยนต์ 20 เส้น ไว้แก่พนักงานสอบสวน
เห็นควรวินิจฉัยก่อนว่า โจทก์รวมทั้งสองเป็นผู้เสียหายที่มีสิทธิขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับโจทก์และ
ขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในส่วนแบ่งของคดีนี้หรือไม่ และมีสิทธิยื่นฎีกาหรือไม่ เห็นว่า
คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องว่า บริษัท อ. ผู้เสียหายที่ 1 เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า RK CHAIN
ในประเทศไทยโดยชอบด้วยกฎหมาย และบริษัท ค. ซึ่งเป็นชื่อของผู้เสียหายที่ 2 เป็น
ตัวแทนจำหน่ายสินค้า ภายใต้เครื่องหมายการค้า RK CHAIN ของผู้เสียหายที่ 1 ดังกล่าว จำเลย
กระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ จำเลยปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้เสียหายที่ 1 โดย
ทำปลอมขึ้นซึ่งชื่อ รูป รอยประดิษฐ์ ข้อความ คำว่า RK CHAIN ให้ปรากฏที่สินค้าโซ่สำหรับ
รถจักรยานยนต์ หีบห่อ และฉลากวัตถุที่ใช้หุ้มห่อที่มีข้อความว่า จัดจำหน่ายโดย บริษัท ค. ซึ่งเป็น
ชื่อของผู้เสียหายที่ 2 เพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นสินค้าของผู้เสียหายที่ 1 และจัดจำหน่ายโดย
ผู้เสียหายที่ 2 ที่แท้จริง และจำเลยจำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่ง
โซ่สำหรับรถจักรยานยนต์ที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมและข้อความจัดจำหน่ายโดยบริษัท ค. ที่
จำเลยทำปลอมดังกล่าว ให้แก่ผู้มีชื่อและประชาชนทั่วไปเพื่อให้หลงเชื่อว่าเป็นสินค้าโซ่สำหรับ
รถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายที่ 1 และจัดจำหน่ายโดยผู้เสียหายที่ 2 ที่แท้จริง ขอให้ลงโทษตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 272, 273, 275 และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.
2534 มาตรา 108, 110, 115 ดังนั้น ฟ้องโจทก์จึงมีบริษัท อ. ผู้เสียหายที่ 1 เป็นผู้เสียหายในความ
ความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้า RK CHAIN ของผู้เสียหายที่ 1 และฐานจำหน่าย
เสนอจำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม
เครื่องหมายการค้าดังกล่าว อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 273 และมาตรา
275 ประกอบมาตรา 273 และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 108
และมาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 และมีบริษัท ค. ผู้เสียหายที่ 2 เป็นผู้เสียหายในความผิด
ฐานเอาชื่อหรือข้อความ และจำหน่าย เสนอจำหน่ายสินค้าที่มีชื่อและข้อความดังกล่าวที่ว่า สินค้า
โซ่รถจักรยานยนต์ดังกล่าวจัดจำหน่ายโดยบริษัท ค. ที่ใช้ในการประกอบการค้าของผู้เสียหายที่ 2
มาใช้เพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นสินค้าที่จัดจำหน่ายโดยผู้เสียหายที่ 2 อันเป็นความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 272 (1) และมาตรา 275 ประกอบมาตรา 272 (1) โจทก์รวมทั้ง 1
ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับโจทก์ และยื่นคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตาม
คำร้องฉบับลงวันที่ 11 ตุลาคม 2564 ทั้งสองฉบับ แต่ปรากฏว่า โจทก์รวมทั้ง 1 คือ บริษัท ค. เป็น
บริษัทสัญชาติไทย ส่วนบริษัท อ. ผู้เสียหายที่ 1 ตามฟ้องและทะเบียนเครื่องหมายการค้าท้ายฟ้อง
มีชื่อและที่อยู่ของนิติบุคคลที่แตกต่างจากโจทก์รวมทั้ง 1 ว่า ผู้เสียหายที่ 1 เป็นนิติบุคคลสัญชาติ

ญี่ปุ่น โจทก์ร่วมที่ 1 จึงเป็นคนละนิติบุคคลกับผู้เสียหายที่ 1 ทั้งความผิดฐานปลอมและจำหน่าย หรือเสนอจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นเป็นการกระทำความผิด ต่อผู้เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าดังกล่าว เมื่อผู้เสียหายที่ 1 ตามฟ้องเป็นเจ้าของ เครื่องหมายการค้า RK CHAIN ผู้เสียหายที่ 1 จึงเป็นผู้เสียหายในความผิดฐานปลอม เครื่องหมายการค้า และความผิดฐานจำหน่าย หรือเสนอจำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย สินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าดังกล่าว โจทก์ร่วมที่ 1 เป็นเพียง ตัวแทนจำหน่ายสินค้าของผู้เสียหายที่ 1 ในประเทศไทย ไม่ได้เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า นั้น ดังนั้น โจทก์ร่วมที่ 1 จึงไม่ใช่ผู้เสียหาย ตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและ การค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) ทั้งไม่ใช่บุคคลที่มีอำนาจจัดการแทนได้ดังที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและ การค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 4 มาตรา 5 และมาตรา 6 โจทก์ร่วมที่ 1 จึงไม่มีสิทธิร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ตาม พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดี ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 30 และไม่มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เนื่องจากผู้ยื่นคำร้องดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียหายในความผิดอาญาที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้อง ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดี ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 สำหรับโจทก์ร่วมที่ 2 ซึ่งเป็นผู้เสียหายที่ 2 ตามฟ้องเป็น เพียงตัวแทนจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้า RK CHAIN โจทก์ร่วมที่ 2 จึงไม่ใช่ผู้เสียหายใน ความผิดฐานปลอมและฐานจำหน่ายหรือเสนอจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม ตาม พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดี ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) เช่นกัน โจทก์ร่วมที่ 2 มีสิทธิขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ได้เฉพาะ ความผิดฐานตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 272 (1) และมาตรา 275 ประกอบมาตรา 272 (1) ที่ตนเป็นผู้เสียหายเท่านั้น ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่ง อนุญาตให้โจทก์ร่วมที่ 1 เข้าร่วมเป็นโจทก์ และสั่งรับคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนใน ส่วนแบ่งของโจทก์ร่วมที่ 1 และมีคำสั่งอนุญาตให้โจทก์ร่วมที่ 2 เข้าร่วมเป็นโจทก์ในความผิดฐาน ปลอมและฐานจำหน่ายหรือเสนอจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้า RK CHAIN ของผู้เสียหายที่ 1 ด้วยนั้น จึงไม่ชอบ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและ การค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 30 และมาตรา 44/1 ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความ ฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและ การค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 40 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา

ความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225 และเมื่อปรากฏว่า โจทก์
ร่วมที่ 1 ไม่อาจเข้าเป็นโจทก์ร่วมและไม่มีสิทธิยื่นคำร้องขอเรียกค่าสินไหมทดแทนในคดีส่วนแพ่ง
โจทก์ร่วมที่ 1 จึงไม่ใช่คู่ความอันจะมีสิทธิยื่นฎีกาได้ ส่วนฎีกาของโจทก์ร่วมที่ 2 นั้น โจทก์ร่วมที่ 2 มี
สิทธิขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ได้เฉพาะความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 272 (1)
และมาตรา 275 ประกอบมาตรา 272 (1) ที่ตนเป็นผู้เสียหาย เมื่อต่อมา
ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิจารณาและพิพากษาว่า จำเลย
มีความผิดฐานจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้า RK CHAIN ของ
ผู้เสียหายที่ 1 ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา
108 และให้จำเลยชำระเงินแก่โจทก์ร่วมทั้งสอง ส่วนคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก เท่ากับว่า
ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษายกฟ้องในข้อหาตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 272 (1) และมาตรา 275 ประกอบมาตรา 272 (1) โจทก์และโจทก์
ร่วมที่ 2 ไม่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษากลับให้ยกฟ้อง และยกคำขอให้
จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ดังนั้น ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 272 (1)
และมาตรา 275 ประกอบมาตรา 272 (1) ดังกล่าวที่มีโจทก์ร่วมที่ 2 เป็นผู้เสียหาย จึงยุติไปตาม
คำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ที่โจทก์ร่วมที่ 2 ยื่นฎีกาโดย
ขอให้ศาลฎีกากลับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์และให้มีคำพิพากษาลงโทษจำเลยและ
ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามคำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง
จึงเป็นการฎีกาในส่วนความผิดฐานจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม เมื่อโจทก์ร่วมที่ 2
ไม่ใช่ผู้เสียหายในความผิดฐานดังกล่าว โจทก์ร่วมที่ 2 จึงไม่มีสิทธิฎีกา และเมื่อคดีอาญาในข้อหา
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 272 (1) และมาตรา 275 ประกอบมาตรา 272 (1) ไม่อาจ
ฟังได้ว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง จำเลยจึงไม่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมที่ 2 ที่
ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษาให้ยกคำร้องขอให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของโจทก์ร่วม
ทั้งสอง ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล คดีไม่จำต้องวินิจฉัยในประเด็นอื่นอีก เพราะไม่ทำให้ผลของคดี
เปลี่ยนแปลงไป พิพากษาแก่เป็นว่า ให้ยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ของโจทก์ร่วมที่ 1 ยก
คำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ของโจทก์ร่วมที่ 2 ในข้อหาตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า
พ.ศ. 2534 และข้อหาปลอมเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้วกับข้อหาจำหน่าย
เสนอจำหน่าย และมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมของผู้อื่นที่ได้
จดทะเบียนแล้วตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 273 และมาตรา 275 ประกอบมาตรา 273
และให้ยกฎีกาของโจทก์ร่วมทั้งสอง นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดี
ชั้นอุทธรณ์ ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแพ่งชั้นนี้ให้เป็นพับ

องค์คณะ

วรฤทธิ ทวาทศิน · ไชยยศ วรนนท์ศิริ · ศรศักดิ์ กุลจิตติบวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/618/2568>